

Előfizetési árak:
 Évesre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSÉTT, Mária-utca I. sz.
 a kir. itélőtábla épületével
 szemben.
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó felszo-
 lalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSÉTT, Mária-utca I-10 szám
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény inté-
 zendő.
 —
 Késiratok vissza nem adóznak
 —
 Működésük
 a kiadóhivatalban vértetnek!

A zágrábi tárgyalás.

Pécs, 1895. november 14.

Mikor Zágrábban a királyi látogatás idején megtörténtek azok a vérlázító botrányok, a melyek még Magyarország aluszékony közvéleményét is felháborították, a mikor letépték, bemocskolták, sőt hazaáruló beszéd kíséretében ezer és ezer ember szemeláttára ünnepélyesen elégették a magyar lobogót: az irányadó körök megígérték, hogy mindezekért példás elégtételt fognak szerezni a megsértett magyar nemzetnek.

Elkezdtek ezt a fényes elégtételadást azzal, hogy a királyi elismerő nyilatkozatba beleszurkaltak egy kifejezést, a mely „büntetendő cselekmény“-nek mondotta a botrány-okozást s így aztán tudtára adatott hű Zágráb város lakóinak, hogy a király el volt ragadtatva lojalitásuk által s ezt a kedvező benyomást nem volt képes megzavarni az előfordult büntetendő eset.

Hát nem sokkal esélyesebb lett volna, ha abba a királyi kéziratba egyáltalán bele sem veszik a megtörtént botrányos esetet, mert akkor még rá lehetett volna fogni, hogy a királynak azt tudomására sem hozták; de így az orvosság csaknem rosszabb volt a betegségnél, mert újabb lealázása foglaltatott a nemzetnek abban, hogy ünnepélyesen kijelentették a királylyal, mikép ő a magyar nemzet lobogójának meggyalázását nem tekinti egyébként egyszerű rendőri kihágásnál és semmi esetre sem tartja olyasminek, ami képes lenne legmagasabb megelégedését megzavarni.

Betetőzte aztán ezt az elégtételadást Bánffy báró famozus országgyűlési nyilatkozata, a melyben egyszerűen letagadta, hogy a kitűzött magyar zászlót Zágrábban letépték volna, a Jellasi-téri botrányra pedig ráfogta, hogy ott nem a magyar zászlót, hanem egy három színű vászondarabot égették el, a mely történetesen egyezett a magyar lobogó színeivel. Egyébként megígérte, hogy a bűnös egyetemi tanulók el fogják venni méltó büntetésüket.

Másféle elégtétel szükségét nem látta, mert arra az ő államférfiai bölcsessége és magyar hazafisága már nem terjed ki, hogy a magyar zászló

becsületét és tekintélyét horvát területen a jövőre nézve is helyreállítsa. Mert hogy egy pár félrevezetett fiatalember megbüntetése erre a célra mily szerencsétlen eszköz, arról bőven meggyőződhetünk az egyetemi tanulók bűnperének most folyó tárgyalásából.

A magyar nemzet fősérelmét nem az képezte, hogy néhány exaltált fiatal ember megtámadta lobogónkat, hanem az, hogy a hű, a loyális Zágráb egész lakossága állt a hóbotos gyerkőcök mögött, azokkal együttérezve, botrányaikat helyeselve s azokkal szolidaritást vállalva, mert ha a dolog nem így állna, azok a botrányok meg sem történhetek volna. A mikor tehát a közérzet kifolyásából cselekvő horvát diákokat megbüntetik, nem állítják ott vissza ezzel meggyalázott lobogónk becsületét, hanem csinálnak a hóbotos gyerkőcökből nemzeti martirokat s ezzel még gyűlöletesebbé teszik a magyart.

Emelt fővel jelennek meg ott a vádlottak bírái előtt s nem követik Bánffy báró példáját az eltussolásban, dicsekszenek vele, hogy igenis letépték a magyar zászlót a diadalkapuról, megégették lobogónkat, s nem egy háromszínű vászondarabot, mert a magyar lobogót Horvátországban törvénytelennek tartják. És a közönség zúgó helyesléssel, virágosóval kíséri a „martirok“ hősi magatartását, míg a magyar miniszterelnök, mint igazi bűnös, keresi a kibuvókat s általános szánalmat kelt kinos vergődésével.

Az a rakoncátlan viselkedés, melyet a vádlott diákok tegnap az ügyész vádbeszédének elhangzása után tanusítottak s a közönségnek erre felhangzott tomboló helyeslése, fényes bizonyosság arra, hogy ez a bűnper a megsértett magyarságnak elégtételül semmiképen nem fog szolgálni.

Csak a minden önérzetet nélkülöző gyávaság találhatta ki azt a hitvány kibuvót, hogy a zágrábi botrányok csupán néhány éretlen suhanc kihágása, a melyet a lakosság zöme elítél. Hisz a tárgyalás folyamán kisért, hogy még az egyetem rektora is csak arra kérte a tanulókat, mikép az egyetem falain belül s ő felsége jelenlétében tartózkodjanak a tüntetésektől, azontúl tüntethetnek kedvük szerint.

Egyetlen ember kapott elégtételt, s ez Bánffy báró, magyar miniszterelnök, a kit Zágráb városa s utána a többi horvát városok sorra választanak meg diszpolgárúknak, de ez az elégtétel nem a magyar nemzetnek, hanem egyenesen ellene szól, mert hát a horvát városok egyenesen azért tüntetik ki a mi kedves kormányelnökünket, mert látják, hogy ő a magyar állam tekintélyének náluk érvényt szerezni sem nem képes, sem nem hajlandó s Magyarország miniszteri székén egy horvát hazafi sem lenne képes nagyobb szolgálatot tenni a túlzó horvátok szeparatistikus tendenciáinak, mint a tősgyökeres magyar Bánffy báró.

Megérdemli tehát, hogy a horvátok megtiszteljék őt a diszpolgársággal, melyre az ő szempontjukból nagyon is rászolgált.

Hát ha a horvátoknak annyira tetszik a mosolygó Bánffy, tennék nekik egy ajánlatot: vigyék el maguknak végkép, hadd boldogítsa őket, mi szívesen átengedjük őt nekik, mert ő mindenütt vesztére van annak az ügynek, a melyet szolgálni hivatva van: ha ő állna a horvát ügyek élére, bizonyára oly alaposan kompromittálná azokat, hogy a horvátok szívesen feláldoznák autonómiájukat s örömmel olvadnának bele az anyaországba, csak hogy diszpolgárúktól szabadulhassanak.

* **Polgári házasságkötés a hivatalos helyiségen kívül.** Ismételve megtörtént már, hogy az anyakönyvvizetőkét fölkerítették, hogy a házasság megkötésénél a hivatalos helyiségen kívül, a menyasszony szüleinek házában működjenek köre. Egy ily fölkerítés alkalmával kijelentette a belügyminiszter, hogy a törvény és utasítás szerint ez a kivételes eljárás csak valódi méltánylást érdemlő tárgyi okok esetében vehető alkalmazásba; maga az a körülmény pedig, hogy a házasságkötés kiválóbb társadalmi állást foglalnak el, a törvények kivételes intézkedésének alkalmazását megengedő fontos oknak nemcsak nem tekinthető, de az ily alapon való kivétel egyenesen ellenkezőnek az egyenlőség és a szabad elvűség követelményeivel. Minthogy pedig azt a szabad elvű szellemet, melynek az 1894. XXXI—XXXIII. t. cikkeket létüket köszönik, eme törvények végrehajtásánál is elvi tisztaságában kívánja föntartani a miniszter, fölmerült kérdés folytán meghagyta, hogy a szóban forgó kivételes eljárást kizárólag azokban az

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Üldözik egymást.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
 Írta: Honthy István.

Vagy tizedszer ugrott fel már előtte lövésre a nyul. Csak egyszer sem emelte rá finomművű fegyverét, engedte, hogy kutyái lihegve keressék, míg bele nem fáradsanak. Nem is fűttengett nekik, talán rájuk sem figyelt. Fejét lehajtva lépegetett lassan, kimérten a lankás szántóföldek közt elfutó keskeny ösvényen, jobbát mereven rászoritja a fegyverszíjra úgy, hogy az egészen bevágta zöld zubonyát a vállán, balját pedig hanyagul lóbázza ide-oda. Kalpagján a kócsagtollat meg-meglebbenté a lanyha ősz szellő s néha egy kőszá, hervadt fűszálat az arcába kergetett. De nem sokat gondolt vele, csak haladt gondolatokba mélyedve tovább. Daliás termete messze ellátszott a letarolt földeken, s nem egyszer rebtent fel körülötte ijedten egy élelem után kereső fűj vagy barázdabillegető.

Közel az ut végén terült el az erdő.

Kutyái össze vissza csörtettek ott vadnyom után szimatolva. Most éppen mellette vannak s füleiket hegyezve vizsgálják a fák sűrűjét. Egyszerre erősen csaholva rohannak előre.

A férfi felkapja fejét s úgy odatapad tekintetével a látományra. Fekete paripán bársony öltözetben egy nő léptet ki a fák közül. Most megpillantja

őt, s kezének egy önkénytelen mozdulatával megfordítja menjét. A nemes állat, talán vészt érezve, vagy a kutyák csaholását nem állhatva berohan újra a sűrűbe, s csak az hallatszik utána, a mint patkói alatt összezúzódik sárga levél, száraz ág.

A kutyákat visszahívja egy éles fűtty, s gadjuk nyakukra teszi az örvet, a melynek láncja nem engedi el őket messzire. Most úgy látszik, mintha egy kissé meggyorsítaná lépteit, talán hogy azt az eltűnt látományt újra feltalálja.

De fáradsága hiába való lenne. Ujra megjelenik előtte a lovas nő. Kezével erősen fékezi paripáját, melynek lábai még most is reszketnek, de ő maga szeméit a földre sűti. Csak akkor tekint fel, mikor a férfi egészen mellé ér.

— Mért nem tartja láncot a kutyáit? . . .

Ezek a szavak, melyeket hozzá intéz.

A férfi meghajtja magát előtte.

— Hogy reájuk foghassa, hogy Rárót ők ijesztették meg s ezért rohant vissza önnel a sűrűbe, mikor engem meglátott.

De csak fel sem veszi. Ránéz sűrű pillái alól azokkal a mélytűzű, égető szemével, s egy tekintete elegendő, hogy a férfinak ajkán akadjanak szavai.

— Nos hát segítsen!

Valami csábos volt a hangjában, a mi megborzongatta a férfit. Nem mert rátekinteni. Csak úgy nyújtotta felé találmra a kezét, hogy átöllelje karsu derekát s leemelje a nyeregből. Az pedig két karját nyaka köré fonta, ajkainak forró lehelete egy pillanatra az arcát érinté, s hajaknak egy csintalan fűrtje szemébe vágódott, a mint leugrott a lóról.

— Így! . . .

S aztán ostorával egyet legyintett Ráró felé, s az mintegy megértve a kegyes engedelmet, elkezdte megdézsmálni az itt ott még zöldelő mezőt. Ő maga egyik kezével felkapta az öltözet uszályát, a másikkal újra pattantott egyet s megindult egy pihenőül összehányt gyeppad felé. A mint oda ért a gyeppadhoz, egy kecses mozdulattal leült rá s a férfira pillantott.

Az még most is ott állt előbbi helyén. Szemeit reá függesztve nézte, nézte. S talán tovább is ott állt volna mozdulatlanul, ha a nő fel nem tekint rá s ajkán különösen édes mosolylyal oda nem szól.

— Nos jöjjön, hallgatom.

Megindult feléje. Fehér fogcsora alá beharapta telt, piros ajkait s aztán merően rátekinített a nőre. Ugy nézte, míg csak hozzá nem ért. Akkor térdre hullott előtte, megragadta kezét, s csókkal halmosta el. Az türte egy darabig, de végre nevetve megszólalt.

— Keljen fel, az istenért, Horlay. A föld néves, még át talál hülni a térdein keresztül.

A férfi felugrott s elkiáltotta magát.

— Óh, hát mindig gunyolódol! Kinevetesz, kikacagsz! Pedig tettetted egész viseleted. Meg akarsz csalni, miként megcsalom én, veled együtt az egész világot! Óh ne légy oly kegyetlen, Minna!

A nőt talán meghatotta a könyörgés. Most már ő fogja meg a férfi kezét, levonja maga elé a gyeppadra, reá néz igéző tekintetével, mintha tudná, hogy megszeli tőle.

— Ne legyen oly indulatos. Mondja el szépen,

— **(Közéiskolai tanárok egyiptomi tanulmányútja.)** A kairói osztrák-magyar főkonzulátus legújabb értesítése szerint Damietteben és vidékén — habár kis mértékben — kolera uralkodik. — Ennélfogva a közéiskolai tanárok részére a vallás- és közoktatásügyi miniszterium által rendezett egyiptomi tanulmányút az egészségi viszonyok kedvezőbb alakulásáig elhalasztatik, s az indulás csak decemberben, esetleg januárban fog megtörténni, a miről a résztvevőket annak idején értesíteni fogják.

— **(Névmagyarosítás.)** Joachimsthal János, mohácsi illetőségű Marcaliban állomásozó magy. kir. pénzügyőri fővigyázó vezetéknévénél „Jókai“-ra kért átváltatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(Őskori leletek Szegvárdon.)** Dr. Szigeth Gábor fölbirtokosnak Szegvárdhoz közel az őcsényi határban levő pusztáján, mint tudósítónk írja, rigolizások közben a munkások egy nagy fazék ezüstpénzt ástak ki a földből. A pénzdarábokon két-féle kép van. Az egyik felén egy emberi fej, a másik felén pedig Szent László egész alakja látható, királyi pálcával és az ország almájával. Ugyanakkor őskori sírokat is fűdöztek föl és nagy épületekveket emeltek ki, amelyekből arra lehet következtetni, hogy valamikor azon a helyen vár volt. A történelem meg is emlékezik arról, hogy Alisca, (a rómaiak idejében Szegvárd neve) mellett egy kis vár volt; a most kiásott épületekveket ennek a várnak lehetnek maradványai. Ehhez a várhoz, a római utvonalból kiágazólag egy ut vezetett, melynek nyoma még ma is látható és Ördögvetetésének nevezik közönségesen a nép. Garay János egy versében meg is énekelte.

— **(A sárbogárdi krajcár-egylet.)** Mult év június havában alakult Sárbogárdon, néhány előkelő hölgy kezdeményezése folytán, egy izr. krajcár-egylet, melynek célja szegény gyermekeket teljes téli ruházattal ellátni. Alig pár havi főtállás után már a mult évben fölruháztak 10 szegény gyermeket. Azon kívül, ha egy szegény beteg van, vagy szegény leány férjhez megy, az egylet az első, mely tekintélyes összeggel segítyez. A mostani választmányi gyűlésen elhatározták, hogy ismét 12 szegény gyermeket fognak teljesen fölruházni. Dacára annak, hogy az egylet alig mult egy éve, hogy fönáll és igénybe van véve gyakran, mégis van már alaptőkéje 150 forint. Hogy ilyen rövid idő alatt az egylet ilyen szépen fönáll, főérdeme a buzgó elnöknő Grünvald Mórné és a kifáradhatatlan Eppinger Gyuláné és Alpern Gyuláné urnóknak, kik nem tekintve semmi fáradságot, elkövetnek minden lehetőt, hogy a nemes cél érdekében az egylet minél jobban virágozzék.

— **(Hogy lehet ingyen ruhára szert tenni?)** Egy viszlói illetőségű csavargó oldotta meg ezt a problémát a következőleg. Ellátogatott faluról-falura, többek közt Csuzára is, a hol aztán mint munkanélküli egyén valami foglalkozás után nézett. Talált is Herik Pál gazdaembert, a ki kocsiának fogadta fel Szabó Istvánt, a mint magát a jómadár bemutatta. Alku szerint egy pár öltözet új ruha is járt a kocsiának, a kit — mivel rongyokban csüngött le róla az öltözet — annyira megszánt a jószívű gazda, hogy rögtön fel is öltöztette egy öltözet vadonat új ruhába. Ezenképen fel lévén öltöztetve az új kocsi, most már csak szolgálata teljesítéséhez kellett volna hozzáfognia. De mikor reggelre kelve gazduram kinézett az istállóba, kocsiának hült helyét találta. Elszökött a jómadár az öltözet új ruhával együtt, s most hogy keresik, ki tűnt róla, hogy nem is Szabó István a neve és hogy csavargásból tartotta fenn eddig is kétes existenciáját. A csaló jómadarat körözi a csendőrség.

— **(Második tavasz.)** Azok a szép tavaszi napok, amelyek legutóbb a zord időjárást követették, nagy csudálkozást keltettek itt Pécsen is. De még nagyobb a csudálkozás az időjárás fölött a felső hegyvidéken, ahol már szeptember óta kemény télies az idő, s a hol most váratlanul napsugaras meleg, virágot fakasztó napok viradtak fel. A Magas-Tátrából már október 6-án havazást, fagyot jelentettek, s azóta egy hónapon keresztül fagyott s havazott is bőven. És most egy hónap mulva, úgy képzelhetik az ott lakók, már elmúlt tél. A hidegség megszűnt, a hó olvad, a hegyekről langyos szellők lengedeznek s állítólag nyilni kezdenek az erdei s mezei virágok, s a legöregebb emberek azt a véleményt kockáztatják, hogy most már tavasz marad, az idén nem lesz több tél. Mi őszintén kívánjuk ezt a szepesieknek, mert így, mire nálunk megint tél lesz, Olaszország helyett tömegesen mennek majd az emberek fel a Szepességbe.

— **(Élő hirdetési tábla.)** Sok mindenféle furcsaság esett már meg a polgári házasság rövid életében, s ezek között nem utolsó az sem, a mely a minapában történt Főherceglakon, Baranyamegyében. Az első polgári jegyeseket ugyanis — mint értesülünk — e hónap 3-ikán hirdették ki a község házában. Ámde Főherceglakon ritkán házasodnak az emberek, hát senki sem gondolt az érdemes községben arra, hogy talán hirdetési táblára is volna szük-

ség. Nossza, kapta magát az anyakönyvvezető s mikor még is akadt egy pár, mely hajlandónak nyilatkozott a polgári házasság révébe evésni, egy uradalmi hajdut használt fel hirdetési táblának. És pedig akként, hogy a hajdu nyakába akasztotta a nagy dobort. Asután faluszerre közhírré tette, hogy: „Adatik tudtára mindenkinek, hogy... házasság léssen a faluban.“ A községben akkora habota keletkezett a furcsa hirdetés miatt, hogy még a jegyespár is megcségyelte magát és most arról gondolkozik, hogy ne lépjen-e vissza a házasságtól.

— **(Athelyezés.)** Gyarmathy Lajos dár-dai kir. járásbírósi irnok a budapesti kir. törvényszékhez helyeztetett át.

— **(Megugrasztott betörő.)** Tegnap este a szigetkúlváros egyik utcájában egy boltajtón hatalmas dörömbölést vitt véghez egy részeg atyafi. A bolt gazdája azonban nem látta tanácsosnak kinyitni előtte az ajtót, hanem a helyett szépen kizsólta az ablakon, hogy mit akar? „Egy pohár pálinkát adjon kend; vagy betörök“, — volt a válasz. A kereskedő azonban e helyett levette a szegről a fojtásra töltött revolverét s kilőtt vele az ablakon. Ettől aztán a betörő szándéku atyafi oly hamar kijózanodott, hogy ugy elhordta az irháját, minha soha ott sem lett volna a bolt előtt.

— **(Állatjárványok.)** Mint a rendőrkapitányasághoz érkezett előljárósi értesítésekből kitűnik, Szajk, Nyugot-Szent-Erzsébet, Nagy-Peterd, Szentgál és Csúza községekben a száj- és körömfájás, Dinnyeberki, Viszló, Kővágó-Szőlőse, Magyar-Úrög és Gyüd községekben pedig a sertések közt a sertésvész járványszerűleg fellépett s így e községek alispáni rendelettel zár alá helyeztetek.

— **(Utonálló suhancok.)** Az alsóbalokány-utcában ma reggel két suhanc megfogott egy kis leányt, a mint az a boltba sietett, és kezéből ki akarta csavarni az ott szorongatott pár krajcárt. A kis leány kiáltásaira figyelmesekké lettek a szomszédok és kizsólva az utcára, még elég jókor érkeztek, hogy az utonálló suhancokat elrettentsék. Azok az emberek láttára kerekét is oldottak és meg sem álltak, míg biztonságban nem érezték magukat a temető alatt. Két ismeretlen, bizonyára minden foglalkozás és állandó tartózkodási hely nélkül levő csavargó volt a támadó, a kik nem fogják elkerülni a rendőrség kezét.

— **(A sápadt grófné.)** Egy sugárzó szemű kis leányka tipegett be a minap a kapitány urhoz. Szomoruan adta elő a panaszát, hogy elvesztett valamit. Egy érdekes könyvet, a „Sápadt grófné“ címűt. Nem is banna olyan igen azt a könyvet, mondta, ha már kiolvasta volna. De éppen a legérdekesebb résznél állott be a katasztrófa. Tudniillik ott tartott az olvasásban a kis leány, mikor a sápadt grófné udvarlója előtt álmatlanságról panaskodott. Csak addig olvasta, tovább nem, mert a könyv elveszett. Kéri tehát a kapitány urat, köröztessen a könyvet, mert ő igen kíváncsi arra, vajjon az álmatlanság ellen mit is ajánlott a sápadt grófnának az udvarló? A kapitány megígérte ezt s a sugárzó szemű kis leány boldogan távozott.

— **(A ki lemondott és mégse mond le.)** A mai városi közigazgatási bizottsági ülésén kellemetlen intermezzo történt. A Göbel-féle patika-ügynél ugyanis felszóllalt Bolgár Kálmán állami anyakönyvi felügyelő. Vehemens beszédet akart mondani a Göbel-féle patika-ügy ellen, mikor Jobst László bizottsági tag igen röviden rontotta le a beszéd hatását assal, hogy Bolgár Kálmán urnak semmi szava sincs a bizottságban. Nevezett a mult városi kösgyűlésen „sajátkezűleg“ lemondott — mint kinevezett állami tisztviselő — a közigazgatási bizottságban elfoglalt tagsági állásáról: mi jögon emelte hát fel most szavát? mért mondott hát le „sajátkezűleg“, ha még sem akar — lemondani. Különbben is a belügyminiszter egy rendeletével is szigoruan elrendelte, hogy állami tisztviselők a városi közigazgatási bizottságban csakis szakmájukba vágó tárgynál, mint szakértők mondhatnak véleményt. Bolgár Jobst kérdésére assal felelt, hogy ő azért szóllalt fel, mert még a kösgyűlés lemondását nem vette tudomásul s így bár lemondott, de lemondása tudomásulvételéig a bizottság tagjának véli magát. Vagyis lemondott ugyan, de még ezt tudomásul nem vessi a kösgyűlés, még se — mondott le.

— **(A mulatság vége.)** Kevés hujja volt, hogy tegnap este szomorú vége nem lett egyik Magdolna-utcai házban két kis gyerek mulatozásának. A két kis gyereket szüleik magukra hagyták, míg ők elmentek egyik rokonukhoz egy kis barátságos eszmecserére. A két gyerek, az egyik négy, a másik hat éves, egy ideig csendesen unatkozott, álmatlanul hempergett az ágyukon; majd azon gondolkozott, hogy miféle mulatságot találjon ki az unalom ellen. Végre is a nagyobbik előkerített egy csomó gyufát az asztalról s azt egymásután meggyújtogatta, a fényes tűzében gyönyörködött. Az elhamvadt gyu-

faszalakat csak dobálták le az ágy mellé; egyszer azonban egyet valahogy a szalmára ejtettek és a szalma — lassan égni kezdett. Ha éppen e pillanatban, szerencsére, haza nem jönnek a szüleik, nagyon szomorú lett volna a két gyerekre nézve a játék vége; így azonban a lappangó tüzet rögtön elnyomták, s megmentették gyermekeiket talán éppen a tűshaláltól, a mi nagyon könnyen lehetett volna a gyerekek mulatságának szomorú eredménye.

— **(A névmagyarosítás terjedése.)** Ez év első felében 496 egyén magyarosította meg, cserélte fel idegen hangzásu nevét szebb hangzásu magyar névvel egész Magyarországon. E számból 134 budapesti volt; a többiek pedig az ország különböző vidékeiről valók. Így Pécsen is ez év első felében két, Kaposvárott pedig 6 névmagyarosítás történt. A névmagyarosítás dolgában követendő eljárásról ugy, mint eddig is, esután is ad felvilágosítást a központi névmagyarosító társaság mindazoknak, kik hozzá felvilágosításért fordulnak. A társaság titkára Telkes Simon Budapesten, Krisztiánna-város, Attila-utca 137 szám alatt lakik.

— **(Neveletlen suhancok.)** Mint nekünk a Hegyhátról írják, mult vasárnap több uri ember kocsin kirándulást tett, a melyből mikor visszatértek esti 9 óra tájban, Barátur községben az össesgyűlt gyerkőcök és suhancok által kösáporral fogadtattak, úgy hogy kénytelenek voltak a kocsi megállítani, nehogy súlyos sérüléseknek tegyék ki magukat. Erre természetesen a támadók apraja futásnak eredt, de a nagyobbakkal küdelmük volt az utasoknak, mert a kocsi is fel akarták dönteni. Szomorú jelensége a népnevelés hiányának, ha békés, mivel polgárok az alkony beálltával már nem is haladhatnak át háborítlanul egyes községekben, s még szomorubb, hogy ily kihágások a községi előljáróság tudtával történhetnek; nem elég, hogy az utasok épességét a borzasztó állapotban levő utak vessélyesítik, ráadásul még az „arany ifjuság“ lövegeinek is ki vannak téve. Hja! Ugy van az, mikor 300 forintos minimumért várnak a tanítótló népnevelést s ezt a minimumot is csak a papiron biztosítják neki. As üres gyomor bizony elnémitja a tanítóban a hivatása iránti lelkesedést.

— **(Schlesinger Márk szerencsése.)** A Selényi rendőrbíró által ügyesen elfogott, de a közkórházból még ügyesebben odább állott hamis könyöradománygyűjtő Schlesinger Márk szerencsése ma megfordult a városi köszigazgatási bizottság ülésén is. A lapunk által megirt s nyilvánosságra es uton jutott eltűnési ügyben Jobst László bizottsági tag interpellálta e tárgyban a polgármestert, megkérdezvén, hogy van-e róla tudomása, miszerint a kórházba a rendőrség által betegesen átszállított Schlesinger Márk felgyógyulásáról a kórházi igazgatóság kétizben is értesítette bár a rendőrséget, onnan még sem mentek át, hogy rendőri asszisztenciával átvegyék Schlesingert, a milyen asszisztenciával oda beállították, — és ennek következtében es a veszedelmes csaló a kórházból rövid uton elbocsájtatván, most a rendőrség ütheti assal a bizonyos bottal a nyomát. Jobst interpellációjára Aidinger polgármester azt a választ adta, hogy hivatalosan nincs tudomása a dologról; de a szükséges adatokat be fogja arról szerezni és a legközelebbi ülésen kimerítő választ fog adni Schlesinger Márk szerencsésére vonatkozólag a köszigazgatási bizottságnak.

— **(Simonné asszony.)** Simonné asszony egyik szomszédos falu szemefénye volt a maga virágzó szépsége korában. Simonné asszony, a mig asszony nem lett, csak a szép Éva névre hallgatott; asszony korában pedig igen sok irigye akadt miatta az urnának. De ezek elől az irigyek elől Simonné asszony férje csakhamar a — sirba tért és így Simonné asszony megint hallgathatott a szép Éva névre, ha valaki mondta volna est neki. Azonban nem igen akadt olyan bátorságu ember a faluban, mert mindenki attól félt, hogy Simonné asszony kiköszarassa, ha meg találja kérni. És így Simonné asszony visszavonult, gyásos ösvegyességben élte le napjait, egész mostanáig, a mikor egy szép reggelon csak azt vették észre, hogy Simonné — eltűnt a faluból. Eltűnt pedig a nélkül, hogy valakinek est előre bejelentette volna; de eltűnt vele a falu egy fiatal legénye is, a ki mostanában önfeláldozó vakmerőséggel udvarolt a szép Simonnének, bár a szülei már jegyben is járatták egy rokonuk leányával. Mint a fáma beszéli, es az eltűnés nem annyira a legény, mint inkább az asszony akaratóból történt s mert az asszony mindenét pénzé tette, a legény hű is lesz hozzá — egy darabig.

— **(Az ösvegy halála.)** Ma reggel ösvegy Horina Borbálát, nyil-utca 20. szám alatti lakásán halva találták. A 75 éves asszony halálát végleggyengülés okozta. A teljesen egyedül álló ösvegy asszonynál a rendőrség vizsgálatot tartván, egy 800 frról szóló takarékpénztári könyvet s több adózási kötvényt találtak.

— (A kizárt férj.) Egy derék helybeli lábbelikésítéssel esett meg tegnap este az a furcsa eset, hogy mikor egy tíz óra felé a szakadó esőben hasszert a háza kapujához, hiába sörgetett azon vagy egy fertály óráig. Végre is nagy haragjában nekiállt az egyetlen utcára néző ablaknak, s bot híján az öklével verte azt be. Belül a szobából pedig erre éktelen sikolytossággal verte fel a házat a felesége, hogy: rablók! gyilkosok! segítség! s amint a mi hőstünk befelé kezdett mászni az ablakon, hát elébe állt a hásmesterné fiatal legényfia, a ki mellett félve husódott meg csipkés ingvállban, egy szál alsósoknyában majsterné ifiaszony, és férjüremat épen le akarta ütni egy somfabottal, mikor az megszólal:

— Hab, asszony! Hogy került e fiatal ember ide?

— Hallgass, öreg. Hiszen olyan lármát csaptam, hogy csak be kellett valakinek jönnie a védelmemre. És majster úr elhitta.

— (Furulyászó a kupében.) Egy közeli vicinális vasuton történt, hogy mindeféle nemzetiségű náció összekerült a III. oszt. kupék kellemes légkörében. Volt ott bolgár, oláh, szerb, német, s egy magyar legény a pusztáról az ő furulyájával. A vonat dőcögött, a magyar pedig rákezdte, hogy: „elfurom én azt a nótát oly szépen“ . . . de ne tovább. A mi szeretett véreink felismerték benne az „magyaraskit“ s elveikhez mérten gunyolódtak róla. A magyaroknak se kellett több, le atyauristeneste az istentelen nációkat, kik többségük tudatában verésre késsen akarták befejezni az utazás örömeit. De ki hallott olyat, hogy a magyar legényt megverték? Mikor a mellette levő fokost megforgatta a kupé szék keretei között lassan le-lehüledezett a nemzeti ségiek virtusa. Az egyik aztán azzal vigasztalta a többit:

— Csak ne lenne nála az a fokos, majd megmutatnánk akkor . . .

A magyar tovább furulyázott a kupében.

Művészet, irodalom.

Mongodin ur felesége. Már a nyári színkörben is „viharos derűtséget“ keltett ennek az ötletes francia bohózatnak az előadása s így alig érthető, hogy a tegnapi előadást oly kis számú közönség élvezte végig. Follinus a papucshős Mongodin szerepében igazán tökéletes alakítást nyújtott s állandó derűtségben tartotta a közönséget, mely sűrű tapsokkal jutalmazta a jeles művészt. Benkő Jolán Mongodinné szerepét nem fogta fel helyesen, mert abból pattogó, zsémbes szakácsnét csinált, pedig a szerzők előkelő s a magasabb körökben tisztelt urnőt akartak benne színre hozni, aki erényes voltával imponál férjének és nem kiabálásával. A házat kormányzó „erélyes“ asszonyt lehet ábrázolni konyhadelni hanghordozás nélkül is. Kézdy Juliska nagyon kedves chansonet-énekesnő volt, ki nemcsak egy veterán papucshős fejét lenne képes elforgatni. Kedvesen játszott még Kovács Mariska a Mongodinék unokahugának szerepében; nemkülönben Mészáros, Balia, Peterdi is kedvvel és ambícióval alakították meg kisebb szerepeiket, úgy hogy az összejáték mi kívánni valót sem hagyott fenn.

A közigazgatás rendezése című művet ad ki Céh Antal németbolyi okleveles jegyző és számvevő. A munka 9 fejezetben szól a következőkről: I. fej. Az önkormányzati tisztviselők szolgálati pragmatikája. II. fej. Az önkormányzati tisztviselők s közegek minősítése. III. fej. A vármegyei, törvényhatósági és rendezett tanácsú városok közigazgatási szervezete. IV. fej. A községjegyzői tanfolyam. V. fej. A községi önkormányzati körök tisztviselőinek, segéd- és kezelő személyzetének szervezete. VI. fej. Az önkormányzati tisztviselők, segéd- és kezelő személyzet elleni fegyelmi eljárás. VII. fej. Az országos közigazgatási tanács szervezete. VIII. fej. Az önkormányzati tisztviselők, segéd- és kezelő személyzet nyugdíjazása. IX. fej. Az iparhatósági felügyelők — foglaltatván. E munka a közigazgatás fontos kérdéseivel foglalkozik; de csak azon ezetben bocsájtatik ki, ha a közönség kellő megrendelésekkel a tárgy iránti érdeklődésének kifejezést is ad; a munka ára oly csekély, hogy a legszerényebb anyagi viszonyok közt élő is megrendelheti. A megrendelések az előfizetési összegekkel: Madarász Béla urhoz, lyceumi könyvnyomda. Pécs, legkésőbb folyó évi november hó 25 ig beküldendők. A 180 oldalra terjedő munka teljes előfizetési ára: 1 frt 50 kr, melynek beküldésével a munka bérmentesen megküldetik.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése nov. hó 14-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A költségvetés mai tárgyalásánál Papp Géza és Pulszky Ágost beszélték a javaslat elfogadása mellett. Batthyány

Tivadar pedig ellene. Papp Géza beszéde miatt Vajay kősbekiáltott, Kubinyi Géza pedig visszacsólt neki, s utóbb Gajary és Münnich képviselőket megbísta, hogy Vajaytól magyarázatot kérjenek sértő kősbeszólása miatt. Vajay kijelentette a megbízottaknak, hogy hajlandó bocsánatot kérni, ha viszont Kubinyi is megköveti őt. Az ügy ez idő szerint még nem nyert elintézését.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel	5 ó. 15 p.
B.-Brédről	1807. sz. szem. von. reggel	8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel	8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e.	9 ó. 39 p.
B.-Brédről	1806. sz. szem. von. d. e.	11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u.	4 ó. 08 p.
Vinkovzéről	6301. sz. szem. von. d. u.	5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este	7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este	8 ó. — p.
B.-Brédből	1803. sz. szem. von. éjjel	11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel	5 óra 35. p.
Budapest	1801. sz. gyors. von. reggel	8 óra 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel	8 óra 29. p.
Vinkovoze	6302. sz. szem. von. reggel	9 óra 49. p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e.	11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1853. sz. vegy. von. d. u.	2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u.	4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este	6 óra 32. p.
B. Bród	1808. sz. szem. von. este	8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel	11 óra 30. p.

TÁVIRATOK.

— **Parlamentari affaire.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház tegnapi ülése után Apponyi interpellációjából kifolyólag Pulszky Ágost az országház kapuja előtt Scitovszky János nógrádmegyei alispánt piszkos üzelmekről vádolta, mit az arra haladó Szentiványi Árpád pimaszságnak bélyegzett. Pulszky erre Szerb György és Gajary Ödön képviselők által kihivatta Szentiványit. A segédek pisztoly-párbajban állapodtak meg, mely ma ment végbe, de a felek nem lőttek, hanem kibékültek egymással.

— **A pártonkivüliek bomlása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Hir szerint Szápáry Gyula gr. több párthívével visszatér a kormánypartba, a pártonkivüliek más része pedig Ragályi Lajossal belép a nemzeti partba.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIJS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Vendéglő-megnyitás.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására adni, miszerint a **malom-utca 15. szám alatt** saját házamban lévő

„Petőfi“ vendéglőt

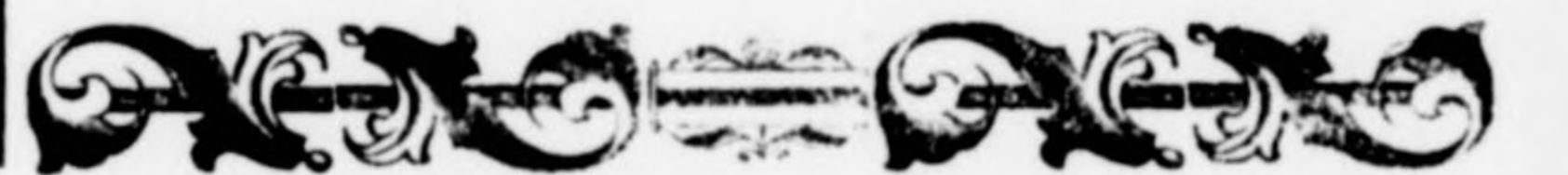
átvettem s azt ujonnan berendezve **f. hó 16-án (szombaton)**, nemzeti zenekar közreműködésével **ünnepélyesen megnyitom.**

Izletes ételek és italok, úgy pontos kiszolgálásról gondoskodva van, miért is kérem a nagyérdemű közönség szives pártfogását.

Teljes tisztelettel

Szabó Sándor

vendéglős.

Hirdetések jutányos áron vétetnek föl kiadóhivatalunkban.

Legkellemesebb téli kirándulási hely.

Értesitem a n. é. közönséget, hogy ez **évi november hó 1-én** az

uj sörgyár nagy sörcsarnokát

átvettem s különös tekintettel a bekövetkező téli idényre, a

téli helyiségeket

tetemesen kibővitve a legkényelmesebben berendeztem.

Pompás Sportsör

mindig frissen csapolva s a legkiválóbb minőségű

asztali- és palack-borok

nem különben.

kitünő hideg- és meleg-ételek

folyton rendelkezésre állanak. S minthogy a

pontos és lelkiismeretes kiszolgálásra

mindig nagy gondot fordítok reményem, hogy a n. é. közönség tömeges látogatásával szerencsétlenül fog.

Kiváló tisztelettel

KRÉGECZ ÁGOSTON, vendéglős.